

R. Kořán: Věčný tulák Franta Hajský

V regionálním fondu naší knihovny jsem jednoho dne (na doporučení kamarádky) objevila mimořádné dílko – ručně psané vzpomínky z roku 1962 na svérázného obyvatele obce Slaník. Pan Rudolf Kořán si z dětství pamatoval na Frantu Hajského, nejmladšího ze čtyř synů z místní selské rodiny - a na to, jak se tento Benjamínek vůbec nevyvedl po vzoru svých úspěšných bratrů. Studoval sice na vyšší hospodářské škole v Táboře, měl i dobrý prospěch, ale pak ho několik nepříjemných zážitků odradilo natolik, že školy nechal a ani v práci se nikdy natrvalo neudržel. Raději se toulal a žil si po svém.

Bratři, inženýři, jej stejně jako rodiče všemožně podporovali a doufali, že s léty dostane rozum a kromě příležitostných výdělků si najde něco pořádného, ale nikdy na to nedošlo. Po několika dnech nebo někdy i měsících víceméně uspořádaného života se vždy zničehonic ztratil a objevil se zase až po čase, nikomu nic podrobného nevyprávěl, vypomohl někde s nějakou prací a pak se všechno opakovalo. Jediné, čemu se věnoval opravdu příkladně, byla rozsáhlá zahrada kolem rodného domu u řeky Otavy. Měl štěstí, že v dobách jeho nepřítomnosti ho v péči o stromy, květiny a zeleninu zastupovala (a ráda) jeho maminka. A tak se zahrada stala pravým rájem, plným tehdy běžných, ale i nezvyklých rostlin, jak ozdobných, tak užitkových. Kromě zahradničení se Franta věnoval také rybolovu, opékal si své úlovky venku na ohni a dosáhl v tom velké zručnosti. Co se týká spaní, stačila mu kupka sena nebo stoh. Jen na zimu se vracel do své mládenecké světničky, plné nepořádku a zahrávajících zbytků jídla.

Když jednou zaslechl hovor několika školáčků, kteří pozorovali Měsíc a jakožto nadšení čtenáři verneovek vedli o něm učenou debatu, nečekaně se připojil a dovedl děti zaujmout poutavým vyprávěním podrobností o vesmíru. Sešel se s nimi ještě druhý večer, ale třetího dne se zase někam zatoulal a jeho malí obdivovatelé měli po radosti.

Franta Hajský se dožil šedesáti let, byl pochován na strakonickém hřbitově a nebýt slanického pamětníka, už by o něm dnes asi nikdo nic nevěděl. Díky Rudolfu Kořánovi si o něm můžeme přečíst jak varovná slova, tak i chválu na zahradnické umění a shovívavost vůči dětem. A také se můžeme potěšit úhledným, dobře čitelným písmem, jakým jsou vzpomínky zaznamenány, jejich osobitým slohem a upřímností. Posuďte sami:

„Ještě před 40 lety objevoval se občas v obci a jejím okolí muž vysokého vzrůstu, hubený takřka až na kost, při chůzi mírně předkloněný, jehož energická gestikulace maně upoutávala pozornost každého, kdo ho jen spatřil. Stále těkavý, ironický pohled jeho pichlavých, pronikavých malých očí prozrazoval již na první pohled člověka vnitřně rozháraného....

... Býval jedním z nejlepších žáků, jeho silně vyvinutá ctižádost ho však dovedla na scestí... Franta, jak mu v rodině říkali, těžce nesl své neúspěchy v životě, upadal posléze do stavu netečnosti k svému zaměstnání – pokud ho ovšem našel, protože později možnosti slušných míst se mu čím dál tím méně

dostavovaly...

Dlouho o něm nebylo slechu ani vidu, až kteréhosi dne došla zpráva až z Vlastce u Písku, že Franta Hajský se pojednou – zamiloval. Pozdní láska... A Franta Hajský se pojednou probudil k novému životu, snad ještě může začít znova, znova. Ale není již pozdě? Ne, zkusí to, snad ještě se mu podaří zachytit aspoň pablesek štěstí.

Život připadal mu jako osudy zrna, jež zapadlo doprostřed polní brázdy a tam vzrostlo. Vzrostlo za těžkých podmínek v nepřipravené půdě, každý se o stéblo otíral, kdo šel mimo, ohnul je až k zemi. A ono přece vzrostlo, i přineslo mu teď plod bohatý, plný klas... Ale přišli jiní, když klas obtížen podzimkem, jeli přes stéblo, zlomili je a klas zapadl, zadupán byl a veškeren plod jeho života zanikl v blátě..."

-ah-